

Malaguanyada Barcelona

written by Jaume Gras i Bartrolí | 19 d'abril de 2023

Que Barcelona sigui una de les ciutats més denses del món i no escandalitzi a ningú no és gens casual si tenim en compte altre tipus de dades estadístiques que també són silenciades. Disset mil habitants per kilòmetre quadrat és una autèntica bestiesa que fa gairebé impossible una gestió raonable. Ni els suïssos, en el supòsit que tinguessin una ciutat amb aquests números ho podrien fer gaire millor. Fins i tot amb els propis recursos que són molts superiors, sense espoli, i amb una productivitat més elevada. De fet, per pròpia cultura i naturalesa social, una densificació tan elevada fora impossible.

Barcelona incrementarà la deriva si no millora aquest problema estructural d'origen. Una manera de fer que neix fruit de la combinatòria de l'opressió borbònica posterior al 1714 i, com no podia ser d'altra manera, de la cobdícia desmesurada dels patricis locals amb el desenvolupament de l'Eixample que va encetar un sistema molt pernicios. L'amic Joan de Canyamars incideix encertadament en aquest criteri en el seu treball publicat per Miradorllibres (2023), **Malaguanyada Barcelona**, coincidint amb la diada de Sant Jordi i les imminents eleccions municipals.

Una densitat tercermundista, ens diu Canyamars, comporta –si hi afegim una gestió erràtica– problemes de tota mena com els que pateix Barcelona. Elevada contaminació, soroll, brutícia descohesió cultural i social..., i pobresa. Molta pobresa i poc arrelament que no ajuda gaire a compartir una mateixa idea de ciutat.

Dèiem a l'inici de l'article que el fet que aquesta demografia tan elevada no sigui reconeguda i denunciada no és casual. No és l'únic silenci. També hi ha més silencis de problemes que es constaten fàcilment gràcies a les dades que ens facilita la

lògica dels números. Quanta més gent visqui en un mateix espai reduït, la qualitat de vida serà inferior. És bastant lògic. Aquest principi també seria vàlid ni que els recursos fossin els que ens mereixem per la pressió fiscal que patim, o en tinguessin més per ser més productius i rics.

Els nostres gestors autonòmics i l'entramat que els sustenta han configurat en el decurs dels anys una doctrina de la percepció que s'apropa molt més a la mística i a la metafísica que a la que ens oferiria una mirada essencialment política. Per aquesta raó, la bona voluntat i les intencions retòriques estan molt per sobre del principi de la realitat i la política que, a grans trets, és la capacitat de poder. De materialitzar fets i transformar la realitat en positiu mitjançant la capacitat i la voluntat de poder.

Per entendre millor del que parlem, si els catalans haguéssim que construir un pont, els nostres gestors estarien més preocupats a repetir fins a l'avorriment els avantatges que ens reportaria la gran obra i sobretot quin en seria el disseny, més enllà que no disposéssim ni de materials, ni de recursos econòmics per construir-lo. Segons la doctrina oficial, Catalunya és un *devenir* constant i una promesa vaporosa que no requereix números de cap classe. Tot aquest encanteri retòric existeix amb l'objectiu de mantenir-se a la pomada autonomista. És la voluntat i la retòrica de la propaganda allò que ajuda a construir en la ment dels indígenes una arquitectura ideològica del país que va molt més enllà de la realitat.

Més dades. Entre l'any 1996 i l'any 2008 la població catalana es va incrementar en més d'un **milió de persones (1,2 m)** provinents la majoria d'elles de l'exterior. Són les persones que venen de fora. Mentrestant, durant el mateix període, al País Basc l'increment va ser d'uns **setanta mil** habitants. Els números ens poden aclarir encara moltes més coses.

El percentatge d'increment durant aquest període va ser a

Catalunya del **20 per cent**, tot un rècord mundial si considerem que no era gent que venia de fora a conseqüència d'una guerra en un país veí, sinó que s'hi afegia per raons econòmiques. Dels que venien de fora, lògicament, però també de les elits de l'interior. "Dels nostres" que dèiem. Rècord mundial tenint en compte que parlem dels tombants del segle XXI. Si féssim números d'acabada la guerra civil, les dades encara serien més desproporcionades i les condicions i conseqüències, en el marc d'una ocupació il·legal, pitjor (50%).

Al País Basc, l'increment percentual no va arribar al **4 per cent** de la població. Els números també ens expliquen que, malgrat aquest diferencial demogràfic tan exagerat, el PIB per persona a Catalunya va **reular en aquest mateix període 2.400 euros l'any per persona** amb relació al dels bascos. A tot això, cal recordar els problemes que va provocar una arribada tan elevada de persones de fora estant, sense disposar d'un pressupost específic per mantenir el nivell dels serveis de la població que ja residia al Principat: sanitat, ensenyament, serveis socials, etcètera. I per atendre millor a les novingudes per ser conseqüents amb el lema de *Volem acollir*. Sense oblidar que al País Basc els jubilats encara cobren les seves pensions i que no indica que sigui un poble en vies de desaparició per un baix increment de la població, els perills que segons els establerts sempre fan perillar el nostre futur.

Són dades reals que des d'una perspectiva temporal relativa ens faciliten millor la comprensió del món de la política i sobretot les conseqüències de segons quines actuacions. Molt més que les bones paraules i la propaganda. Tornant al treball de Joan de Canyamars, *Malaguanyada Barcelona* ens serveix per apropar-nos a tot allò que és més quantificable i constatable. Viure com a sardines el segle XXI és un problema. No saber preveure els problemes que comporta una allau de persones que venen de fora sense tenir en compte absolutament res, més enllà de l'estímul que pot oferir el mercat, és irresponsable i un drama social per a tothom. Tothom és tothom. És més aviat

una estafa perquè obliga a anar repetint aquesta operació cada dos o tres decennis i acabar definitivament amb el país tal com el coneixíem els anys 50 quan encara els treballadors catalans van saber paralitzar la capital amb una vaga de tramvies, tot i la gran repressió del franquisme.

Malaguanyada Barcelona és un treball recomanable per complementar el criteri que tenim sobre la nostra estimada Barcelona i fer-ho amb una mirada menys sentimental i més realista. Una bona lectura abans de les eleccions locals vinents.